

ועונו זימן את כולם ביחד:

הוי, פגישה

שכדאת

סגן-עורך בעיתון קטן בצפון-לונדון. אחריכך עבר לעבוד באיוניון סטודנט. עיתון-ערב ארצי גדול. שבע שנים היה כתב-חוקר. קפרן, חקרן. כזה שאינו מניח לסיפור לחמוק מבין אמצעותיו.

לפני 18 חודשים הגיה המול האמיתי. בסאנדר" טיימס התרשמו מצורת עבודתו של הונם. הציעו לו להצטרף לצוות הכתבים-חוקרים שלהם: שישה עיתונאים העורכים תחקירים למען אחד מגדולי העיתונים של בריטניה. נוסעים בכל רחבי העולם. נפגשים עם עשרות אנשים. או, כלשונו של הונם: מקורות-מידע.

הונם נענה להצעה. ערך כמה תחקירים. בקיץ 1986 סיים את כתבת התחקיר שלו על מנהל התיאטרון הלאומי של אנגליה. הונם גילה כי המנהל אינו מכצע את תפקידו כראוי, גם חשף כמה שחיתויות הקשורות לעבודתו.

ואו, כמו מלאך טוב, צנח אל משרדי סאנדר"טימס אוסקר קרוו, אוסטרלי ממוצא רוס-אמריקאי, וכידו תצלומים שצילם ועונו בכור האטומי.

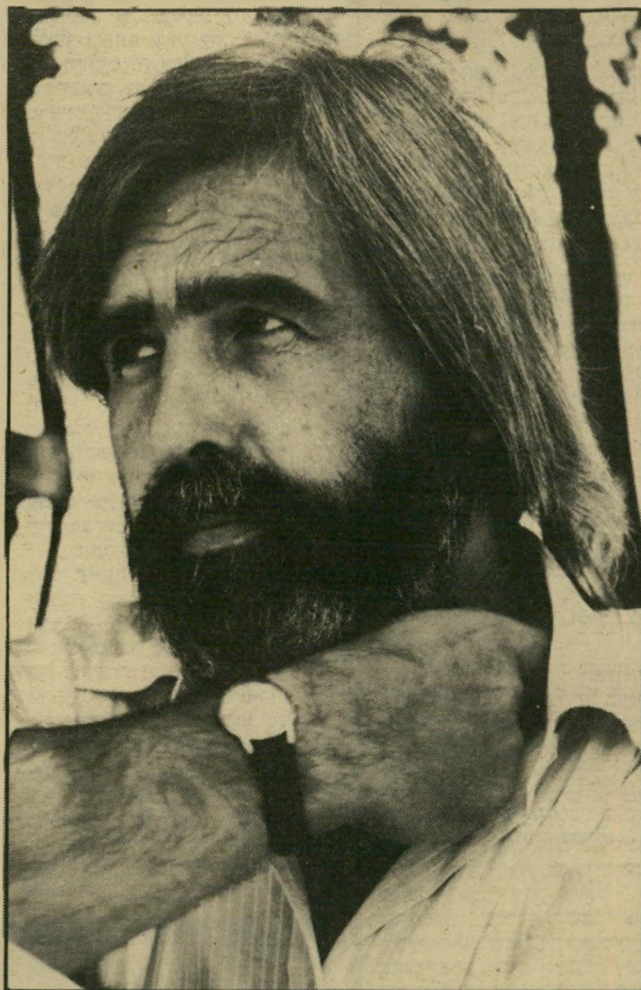
לא הסכים לשמירה

צוות הכתבים-חוקרים התחיל לחקור. התצלומים נשלחו למע"בדות, אל טובי המומחים שקבעו כי אלה צילומים אמיתיים. רק אז הוחלט כי יהיה זה פיטר הונם אשר יסע לאוסטרליה, כדי להפגש עם ועונו. "הייתי העיתונאי הראשון מסאנדר"טימס שנפגש איתו", אומר הונם. "הייתי נרגש. הכנתי שזה סיפור גדול, שניקרה לעיתונאי פעם אחת במהלך הקאריירה שלו.

ועונו בא אלי, למלון הילטון בסידני. בתחילה היה נפחד. לא האמין שאני עיתונאי. הוא חשש שאני איש שבי"כ ישראלי. הראיתי לו את תעודת העיתונאי שלי, ולאטילאט הקרח הופשר.

במשך 12 ימים נפגשתי איתו. יום יום שוחחנו. נוכחתי לדעת שהוא אמין, ושאפשר לסמוך עליו. התחלתי לחבב אותו. התיידדנו. אנחנו שונים. הוא ישראלי ממוצא צפון-אפריקאי, רווק. אני אנגלי מובהק. נולדתי בצפון אנגליה. אני נשוי. אב לשלושה ילדים. ככל ואת מצאנו שפה משותפת. נהניתי לשוחח איתו.

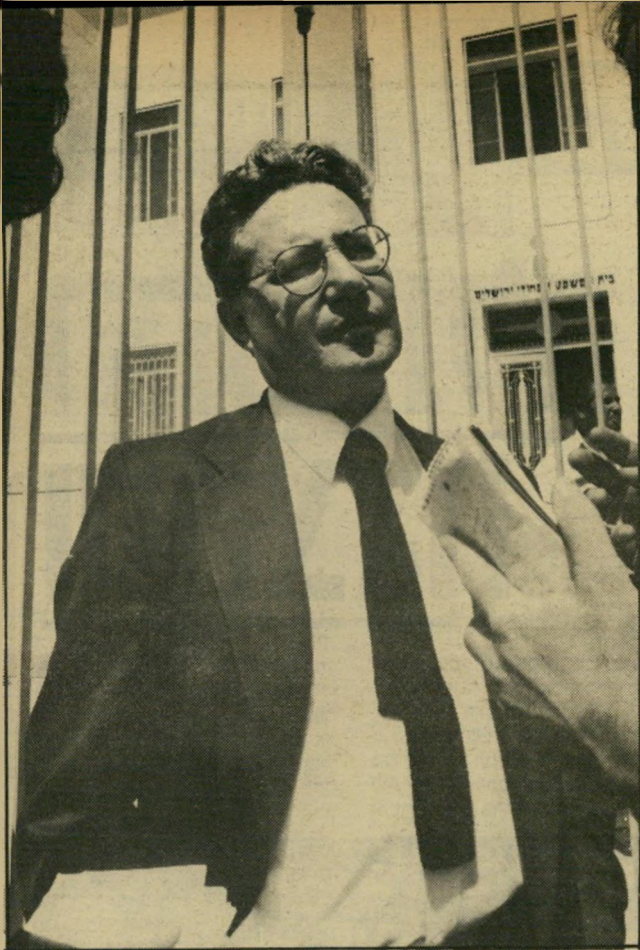
אחרי 12 ימים חזר הונם לאנגליה. ביחד עם שאר אנשי-הצוות כתב את

עיתונאי הונם כמו מלאך טוב

כילה כעיתונאי וזטר בעיתונים קטנים ככל רחבי אנגליה. כיתת את רגליו פה ושם. ריווח על רציחות ופשעים קטנים, ערך תחקירים ועירי. הרגיש כי הוא כרימול כשהוצעה לו משרת

לי לדעת עשה מרדכי ועונו מעשה של חסר עם פיטר הונם. עיתונאי בריטי, טיפס בעמל רב. אל תחתיתה של פיסגת העיתונות האנגלית. שנים ארוכות

סניאר פלרמן כוכב תיקשורת

הסיפור שהביא לפירסומו שלו ושל ועונו. שלוש פעמים ביקר בארץ מאז פירסום הסיפור. הפעם, בפתח האולם שבו נערך המישפט, הוא קוצר את פירות ההצלחה בצורה הבולטת ביותר. עיתונאים, המועסקים בגדולי העיתונים בעולם, מחורים אחריו, שואלים אותו אינספור שאלות, רושמים בקרנות את תשובותיו. למחרת יתפרסמו דבריו ותצלמו בכל רחבי העולם.

דפים באנגלית

מנו קמינגה, מרצה למישפט בניו לאומי באוניברסיטת אראסמוס ברטרדם. הגיע לבית-המישפט כמשקיף מטעם אירגון אמנסטי. לעיניו מישקפ-פלסטיק בהירות, פניו בהירות, צרובות מעט מהשמש הישראלית. הוא לבוש בחליפת-תכלת בהירה, וכולו אומר כבוד.

בניגוד להונם, המתראין בנקל, שומר קמינגה על ריחוק-מה. "אינני מוכן להצהיר הצהרות", הוא אומר בחיוך קריר. "אלה הכללים של אמנסטי. מי שמבקש לדעת פרטים נוספים, מתבקש להתקשר עם משרדי אמנסטי בלונדון."

הוא מוכן לומר רק כמה מלים: "באתי כדי לסקר את המישפט, כדי

שרה ליבוביץ צילם: ציון צפריר (המשך בעמוד 38)

אח אשר ועונו מתראיין, הוא לא הסכים שנושמור עליו

אנרכיסטית מר והשלט, לא רק אתה עובד כאן